

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: N

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Gerechtshof te Arnhem — Wykładnia art. 18 WE i 43 WE — Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Ciężar podatkowy wynikający z przeniesienia miejsca zamieszkania do innego państwa członkowskiego — Wykonywanie działalności gospodarczej w tym drugim państwie — Podatek dochodowy od potencjalnych zysków kapitałowych ze sprzedaży istotnego udziału, w postaci akcji, w kapitale zakładowym spółki — Ustanowienie zabezpieczenia w celu uzyskania odroczenia terminu płatności

Sentencja

- 1) Obywatel wspólnotowy, taki jak skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym, który po zmianie miejsca zamieszkania mieszka w jednym państwie członkowskim, a który posiada wszystkie udziały lub akcje w spółkach mających siedzibę w innym państwie członkowskim, może powoływać się na art. 43 WE.
- 2) Artykuł 43 WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwo członkowskie systemu opodatkowania zysków kapitałowych w przypadku przeniesienia przez podatnika miejsca zamieszkania poza to państwo członkowskie, takiego jak system w sprawie będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, który uzależnia udzielenie odroczenia terminu płatności tego podatku od ustanowienia zabezpieczeń i który nie uwzględnia w pełni utraty wartości, jaka może wystąpić po zmianie miejsca zamieszkania przez zainteresowanego, nieuwzględnionej przez przyjmujące państwo członkowskie.
- 3) Przeszkoda wynikająca z ustanowienia zabezpieczenia wymaganego z naruszeniem prawa nie może być usunięta ze skutkiem wstecznym przez samo zwolnienie tego zabezpieczenia. Forma aktu, na podstawie którego zabezpieczenie zostało zwolnione, nie ma żadnego znaczenia dla tej oceny. Jeżeli państwo członkowskie przewiduje zapłatę odsetek za zwłokę w przypadku zwolnienia zabezpieczenia wymaganego z naruszeniem prawa wewnętrznego, odsetki te są również wymagalne w przypadku naruszenia prawa wspólnotowego. Ponadto do sądu krajowego należy dokonanie oceny, zgodnie z wytycznymi podanymi przez Trybunał i z poszanowaniem zasad równowagi i skuteczności, czy dane państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność za szkodę wynikającą z obowiązku ustanowienia zabezpieczenia.

(¹) Dz.U. C 31 z 5.2.2005

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 września 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-484/04) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka społeczna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Dyrektywa 93/104/WE — Organizacja czasu pracy — Artykuł 17 ust. 1 — Odstępstwo — Artykuły 3 i 5 — Uprawnienie do minimalnych okresów wypoczynku dziennego i tygodniowego)

(2006/C 261/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Rozet i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Przedstawiciele: M. Bethell i E. O'Neill, pełnomocnicy, K. Smith, Barrister)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 17 ust. 1 dyrektywy 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 307, str. 18) — Zakres odstępowstwa — Wprowadzenie w życie przepisów dotyczących okresów wypoczynku

Sentencja

- 1) Stosując do pracowników — których część czasu pracy nie jest mierzona lub wcześniej określona lub może być określona przez samego pracownika — odstępowstwa, o którym mowa w art. 17 ust. 1 dyrektywy Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, zmienionej dyrektywą 2000/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 2000 r. oraz nie podejmując kroków niezbędnych do wprowadzenia w życie uprawnienia do wypoczynku dziennego i tygodniowego pracowników, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 17 ust. 1, 3 i 5 tej dyrektywy
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 31 z 05.02.2005